

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci „Antikizující stavby v zahradní architektuře klasicismu v Čechách a na Moravě“, předloženou Markétou Gottwaldovou; 85 stran (včetně vyobrazení).

Předložená práce se zabývá dalším z řady témat z oblasti antických tradic, v poslední době tolik populárních. Má jednoduchou a přehlednou strukturu, která je popsána v úvodu, za níž následuje zhodnocení související odborné literatury na dvou stranách. Hlavní část práce je rozdělena na text jako takový a katalog, do něhož jsou přímo začleněny ilustrace. Některé informace se ovšem v textové a katalogové části opakují, nepříjemná je také absence provázání obou částí odkazy: pro nalezení dané položky v katalogu musíme prolistovat 25 stran.

V textové části je na počátku vymezena klasicistní architektura obecně, ale také její specifika v českých zemích. Více prostoru zde mohlo být věnováno oněm slavnějším evropským vzorům (např. krátce zmíněný park ve Wörlitz). Dále následují kapitoly o podobě zahrad (kap. 3, str. 8) a antických vzorech pro zahradní stavby, kde jsou popsány základní typy staveb jednotlivých řádů – pro poučeného klasického archeologa snad až příliš podrobně. Zbytek textové části pojednává o jednotlivých lokalitách, na nichž se antikizující stavby vyskytují, stručně zmiňuje jejich historii, osudy stavebníky či architekta.

Katalogová část je jednotně strukturována, u každé položky nechybí údaje o místě, dataci, stavebníkovi, architektu. Důležité jsou pokusy o určení možného vzoru pro danou stavbu a velmi vhodně je přidána poznámka o současném stavu stavby. Opět je třeba připomenout, že chybí propojení textové části s katalogovou, především s obrázky. Katalog také postrádá čísla či jiné přehledné členění. Pozitivně je třeba hodnotit, že autorka mnohé z popisovaných staveb sama navštívila a používá i vlastní fotografie.

Vzorů pro konkrétní stavby bychom našli pochopitelně více, než uvádí autorka. Monoptery počátku 19. století mohly vycházet z Venušina chrámku v parku ve Wörlitz (postaven 1794-97); kruhové chrámky obecně mohly navazovat také na Chrámek přátelství (1768-1770) v parku v Sanssouci (Postupim) či nedaleko něho stojící Antický chrám (1768/9). O málo mladší je íonský monopteros nazývaný Leibnitzův chrámek v Hannoveru (1787-1790) a ještě jiný, dórský, u zámku Eutin v Holštýnsku (1796, C. F. Hansen). Íonský je také chrámek múzy Polyhymnie v parku zámku Tiefurtu v Durynsku. Atd.

O tom, že inspirační cesty pro vznik a podobu podobných staveb mohly být daleko spletitější, než vysvítá z předložené práce, svědčí například Belveder v Sanssouci z let 1770-72, který architekt Unger navrhl podle rekonstrukcí římských císařských paláců na Palatinu, provedených archeologem F. Bianchinim na podkladě vyobrazení na římské minci, vzhledu nevýrazných ruin a písemných pramenů (roku 1738). V tomto směru rozhodně nebyl potenciál tématu vyčerpán.

Text práce je psán poměrně solidním jazykem s občasnými zaváháními: zahrada může být jen obtížně zveřejněna jak stojí na str. 41 (čti otevřena veřejnosti), opakovaně se setkáme s označením Vesetin namísto Vestin chrám (str. 75, 80 a jinde); snad jde jen o překlep (na str. 76 je správně ch. Vesty), jinak bychom autorku mohli podezřívat, že si jméno římské bohyně plete s egyptskými Thébami.

Závěrem lze říci, že předložená práce, přes uvedené výhrady, splňuje nároky kladené na bakalářskou práci a je vhodným podkladem pro obhajobu.

Ladislav Stančo
4.9.2008, Praha